

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Sista önsknigen

Sagan om häxkarlen · Första boken

Översättning från polska Tomas Håkanson

ERSATZ

© Andrzej Sapkowski & Ersatz 2009

Boken utkommer i april 2010.

Förnuftets röst 1

Det var tidigt om morgonen när hon kom till honom.

Hon kom in mycket försiktigt, tyst, med ett ljudlöst tassande, gled genom kammaren som ett spöke, som en uppenbarelse, och det enda som hördes var ljudet när hennes mantel gneds mot den nakna huden. Ändå var det just detta svaga, nästan ohörbara frasande som väckte häxkarlen, eller kanske bara ryckte upp honom ur den halvsömn där han monotont gungade fram och tillbaka, som i ett bottenlöst djup, hängande halvvägs mellan bottnen och den lugna havsytan, bland lätt vaggande tångruskor.

Han rörde sig inte, ryckte inte ens till. Flickan svävade närmare, gled ur manteln, lutade knät mot sängkanten, långsamt, tvekande. Han observerade henne med halvslutna ögon och lät henne inte märka att han var vaken. Flickan klättrade försiktigt upp på bädden, upp på honom, och omfamnade honom med sina lår. Stödd på sina raka armar snuddade hon vid hans ansikte med sitt kamomilldoftande hår. Bestämt och liksom otåligt böjde hon sig ner och rörde med bröstvårtan vid hans ögonlock, kinder, mun. Han log och grep i en mycket långsam rörelse tag i hennes armar, lätt, försiktigt. Hon rätade på sig, drog sig undan från hans händer, skimrande, belyst underifrån, så ljus att hon liksom suddades ut i det dimmiga gryningsljuset. Han försökte röra sig, men med ett bestämt tryck med båda händerna hindrade hon honom att byta position, hennes lätta men

bestämda höfrörelser krävde ett svar.

Han svarade. Hon drog sig inte längre undan från hans händer, kastade huvudet bakåt, skakade på håret. Hennes hud var sval och överraskande slät. Ögonen, som syntes när hennes ansikte närmade sig hans, var stora och mörka som en sjöjungfrus.

Han gungade och sjönk i det alltmer upprörda och brusande kamomillhavet, inte stilla längre.

Häxkarlen

I.

Senare sades det att mannen ifråga hade kommit från norr, genom Repslagarporten. Han gick till fots och ledde sin tungt lastade häst vid grimman. Det var sent på eftermiddagen, repslagarnas och sadelmakarnas bodar var redan stängda och gatan var tom. Det var varmt, men mannen hade en svart kappa kastad över axlarna. Han var en sådan person man lade märke till.

Han stannade utanför krogen Gamle Narakort, stod still ett ögonblick och lyssnade till sorlet av röster. Som vanligt vid den här tiden var krogen full av folk.

Den okände gick inte in på Gamle Narakort. Han drog hästen med sig längs gatan. Längre bort fanns ett annat mindre värdshus, kallat Råven. Där var tomt. Vårdshuset hade inte det bästa ryktet.

Värdshusvärden tittade upp från tunnan med inlagd gurka och mätte gästen med blicken. Främlingen hade kappan på sig och stod stel, tyst och orörlig vid disken.

– Vad önskas?

– Öl, svarade den okände. Han lät osympatisk på rösten.

Värdshusvärden torkade händerna på sitt linneförkläde och fyllde ett lerkrus. Kruset var kantstött.

Den okände var inte gammal, ändå var håret helt vitt. Under kappan hade han på sig en sliten lädertunika snörd

under halsen och vid armarna. När han tog av sig kappan såg alla att han hade ett svärd i ett bälte bakom ryggen. Det var ingenting konstigt med det, nästan alla gick omkring beväpnade i Vyzima, men ingen bar svärdet på ryggen som en båge eller ett koger.

Den okände satte sig inte vid bordet bland de fåtaliga gästerna, han stod kvar vid bardisken medan hans genomträngande blick betraktade värdshusvärden. Han tog en klunk ur kruset.

– Jag söker nattkvarter.

– Vi har inget, grymtade värdshusvärden och betraktade gästens dammiga och smutsiga skor. Fråga på Gamle Narakort.

– Jag stannar hellre här.

– Vi har inget. Nu kände värdshusvärden äntligen igen den okändes dialekt. Han kom från Rivia.

– Jag kan betala, sade den okände tyst, liksom osäkert.

Det var då hela den obehagliga historien började. En koppärrig lång drasut, som inte hade tagit sin mörka blick från främlingen sedan denne trädde in genom dörren, reste sig nu och kom fram till bardisken. Hans två kamrater ställde sig ett par steg bakom.

– Här finns ingen plats, din luspudel, lösdrivare från Rivia, hostade den koppärrige fram öga mot öga med den okände. Vi vill inte ha såna som du här i Vyzima. Det här är en hederlig stad!

Den okände tog sitt krus och drog sig åt sidan. Han tittade mot värdshusvärden, men denne undvek hans blick. Han hade inte en tanke på att försvara någon från Rivia. Fanns väl ingen som gillade sådant folk.

– Alla från Rivia är tjuvar, fortsatte den koppärrige, osande av öl, vitlök och ilska. Hör du vad jag säger din näselfjäril.

– Han hör inte. Han har skit i öronen, sade en av kamraterna, och den andre skrockade till.

– Betala och stick! röt den koppärrige

Först nu tittade den okände på honom.

– Ska dricka upp ölet först.

– Vi kan hjälpa dig, väste den långe. Han slet kruset ur handen på mannen från Rivia och samtidigt som han grep honom i armen körde han in fingrarna i remmen som löpte snett över främlingens bröst. En av de två bakom honom höjde näven till slag. Främlingen kröp ihop där han stod och fick den koppärrige att tappa balansen. Svärdet frasade i skidan och blixtrade till i det svaga lampskenet. Det blev tumult. Någon skrek. En av de övriga gästerna störtade iväg mot utgången. En stol föll omkull med ett brak, lerkärlden slog stumt i golvet. Vårdshusvärden stirrade med darrande mun på den koppärriges fruktansvärt sönderskurna ansikte, han grep tag med fingrarna i bardiskens kant, sjönk ihop, försvann ur allas åsyn som om han hade drunknat. De två andra låg på golvet. Den ene orörlig, den andre skälvde och vred sig i en snabbt växande mörk pöl. Ett tunt hysteriskt kvinnoskrik vibrerade i luften och skar öronen. Vårdshusvärden darrade, drog efter andan och kräktes.

Den okände drog sig bakåt mot väggen. Hopkrupen, spänd, vaksam. Han höll svärdet med båda händerna och förde spetsen genom luften. Ingen rörde sig. Skräcken klibbade fast vid folks ansikten som lera, förlamade lemmarna, satte sig i halsen.

Tre vakter kastade sig in på värdshuset med buller och bång. De måste ha varit i närheten. De hade stavar lindade med remmar i händerna, men när de fick syn på liken drog de sina svärd. Mannen från Rivia stod med ryggen tryckt mot väggen och drog fram en dolk ur stövelskaftet med vänster hand.

– Släpp den där! skrek en av vakterna med darr på rösten. Släpp den, din dråpare. Följ med oss!

Den andre vakten sparkade på det bord som hindrade honom att angripa främlingen från sidan.

– Treska, hämta mer folk! skrek han åt den tredje, som stod närmare dörren.

– Behövs inte, sade mannen från Rivia och sänkte svärdet. Jag kommer själv.

– Det gör du din hund, men bunden! ropade vakten med den ostadiga rösten. Släpp svärdet annars spräcker jag skal-len på dig!

Mannen från Rivia rätade på sig. Han klämde snabbt in svärdsklingan under vänstra armen, höjde den högra och gjorde ett snabbt, komplicerat tecken i luften, riktat mot vakterna. Det glittrade i manschetterna på lädertunikan, som var tätts besatta med små metallnitar och räckte ända till armbågarna.

Vakterna backade snabbt undan och höll armarna för ansiktet. Någon av gästerna reste sig, en annan skyndade åter mot dörren. Kvinnan skrek igen, vilt och hemskt.

– Jag kommer själv, upprepade den okände med metalliskt klingande röst. Och ni tre går före. För mig till stadsfogden. Jag hittar inte vägen.

– Ja, herrn, mumlade vakten och sänkte huvudet. Han

gick mot utgången och såg sig osäkert om. De två andra följde honom snabbt, baklänges. Den okände följde dem i spåren, stoppade tillbaka svärdet i skidan och dolken i stöveln. När de gick förbi borden dolde gästerna sina ansikten med rockskörten.

II.

Velerad, stadsfogden i Vyzima, kliade sig på hakan och funderade. Han var varken vidskeplig eller feg av sig, men han hade ingen riktig lust att bli ensam med den vithårige. Till sist bestämde han sig.

– Ni kan gå, sa han till vakterna. Och du sätter dig. Nej inte här. Därborta, om jag får be.

Den okände satte sig. Nu var han utan både svärd och svart kappa.

– Jag är idel öra, sade Velerad och lekte med den tunga spikklubban på bordet. Jag är Velerad, Vyzimas stadsfogde. Vad har du att säga mig, ärade herr rövare, innan vi kastar dig i fängelsehålan? Tre döda, försök att kasta en besvärjelse, inte illa, verkligen inte illa. Här i Vyzima kan man bli spetsad på en påle för sådant. Men jag är en rättskaffens människa, så först vill jag höra vad du har att säga. Tala.

Mannen från Rivia knäppte upp sin tunika och tog fram en bit hoprullat getskinn.

– Det här sätter ni upp överallt i vägskäl och på värdshus, sade han tyst. Är det sant vad som står här?

– Aha, muttrade Velerad och såg på runorna som ristats in i skinnet. På så sätt. Att jag inte förstod det på en gång. Visst,

det är sant, alldeles sant. Underskrivet av Foltest, konung, herre till Temeria, Pontar och Mahakam. Sant, alltså. Men en kungörelse är en kungörelse och lag är lag. Här i Vyzima är det jag som svarar för lag och ordning. Jag tillåter inte att man mördar folk! Förstått?

Mannen från Rivia nickade till tecken på att han förstätt. Velerad frustade ilsket till.

– Har du häxkarlsmärket?

Den okände stack åter handen innanför tunikan och fick fram en rund medaljong hängande på en silverkedja. På medaljongen syntes ett varghuvud med blottade huggtänder.

– Har du något namn? Du kan säga vad som helst, jag frågar inte av nyfikenhet, bara för att det ska bli lättare att prata.

– Jag heter Geralt.

– Visst, vi kan kalla dig så. Från Rivia kan jag höra på tallet?

– Just det.

– Ja. Vet du vad, Geralt? Det här – Velerad klappade på kungörelsen med handflatan – det här bör du låta bli. Det är farliga saker. Många har redan försökt. Det här, min vän, är inte lika lätt som att klippa till ett par busar.

– Jag vet. Det är min specialité, fogde. Här står det: tre tusen orener i belöning.

– Tre tusen. Velerad trutade med munnen. Och prinsessan till hustru, säger folk, även om den nådige Foltest inte nämner det.

– Prinsessan intresserar mig inte, sade Geralt lugnt. Han satt orörlig med händerna i knäet. Här står: tre tusen.

– Sådana tider, suckade stadsfogden. Sådana fruktansvärda tider! Vem skulle ha trott för bara tjugo år sedan, ens om han hade varit full, att det någonsin skulle uppstå sådana yrken? Häxkarlar! Vandrande basiliskmördare! Dörrknackare som besegrar drakar och strömkarlar. Geralt? Får man dricka öl i ditt skrå?

– Visst.

Velerad klappade i händerna.

– Öl! ropade han. Och du, Geralt, sätt dig här bredvid mig. Vem bryr sig.

Ölet var kallt och skummande.

– Fruktansvärda tider nuförtiden, fortsatte Velerad sin monolog medan han tog en klunk ur bägaren. Alla slags vederstyggligheter på en gång. I Mahakam, uppe i bergen, vimlar det bara av vättegubbar. Förr ylade vargar i skogarna, men nuförtiden har vi spöken, något slags skogsvittror, varulvar och annan pest vart du än spottar. Ute i byarna rövar sjöjungfrur och gråterskor bort barn, det är hundratal fall. Sjukdomar som ingen har hört talas om förr, det är hårresande. Och så nu det här till råga på allt! Han petade till skinnrullen på bordet. Inte konstigt att era tjänster är så efterfrågade, Geralt.

– Det är en kunglig kungörelse, fogde. Geralt tittade upp. Känner ni till detaljerna?

Velerad lutade sig tillbaka på stolen och knäppte händerna över magen.

– Detaljerna, säger du? Dem känner jag till. Ingen första-handskunskap, men jag har goda källor.

– Det är just det jag menar.

– Du envisas alltså. Som du vill. Hör på! Velerad tog en

klunk öl till och sänkte rösten. Redan som kronprins, under sin fars, den gamle Medells regering, visade vår nådige Foltest vad han är i stånd till, och det var mycket. Vi räknade med att det skulle gå över med tiden. Men strax efter sin kröning, inte långt efter gamle kungens död, överträffade Foltest sig själv. Det var så att vi alla tappade hakan. Kort sagt: han gjorde sin köttsliga syster Adda med barn. Adda var yngre än han, de höll alltid ihop, men ingen misstänkte något, utom drottningen kanske... Kort sagt: plötsligt ser vi Adda med magen i vädret och Foltest börjar prata om bröllop. Med sin syster, förstår du, Geralt? Situationen började bli spänd som tusan, för Vizimir från Novigrad hade just fått för sig att ge Foltest sin Dalka till hustru, han skickade några sändebud, och man var tvungen att hålla fast kungen i armar och ben, för han ville rusa fram och skälla ut sändebuden. Det lyckades, och tur var det, för om Vizimir blivit arg kunde han slitit tarmarna ur oss. Sedan lyckades det, med viss hjälp av Adda som hade inflytande över bror sin, att avråda den lille valpen från ett snabbt giftermål. Jo, och sedan när tiden var inne födde Adda sitt barn förstås. Och hör på nu, för nu börjar det. Det som föddes är det inte många människor som har sett, men en av barnmorskorna hoppade ner från tornfönstret och slog ihjäl sig, och den andra fick fel i huvudet och är fortfarande fnoskig. Så jag gissar att den där superbastarden inte var någon större skönhet. Det var en flicka. Hon dog på en gång förresten, vad jag förstår var det ingen som hade särskilt bråttom att knyta ihop navelsträngen. Till sin egen lycka överlevde inte Adda förlossningen,. Och sedan, min vän, visade sig Foltest än en gång vara en idiot. Man borde ha bränt upp superbas-

tarden eller, vad vet jag, grävt ner den någonstans ute i ödemarken, inte begravt den i en sarkofag i palatsets källare.

– För sent att reda ut det nu. Geralt tittade upp. Man borde i varje fall ha kallat på någon av de Vise.

– Menar du de där bondfångarna med stjärnor på hatten? Jomennisst, det kom ett dussin av dem, men inte förrän senare, när det blev uppenbart vad som ligger där i sarkofagen. Och vad som kravlar ut ur den om nätterna. Men i början var det inget som kom kravlande, åh nej. I sju år efter begravningen var det lugnt. Och så plötsligt en fullmånenatt: ett skrik i palatset, ett vrål, förvirring! Ja, vad ska man säga, du känner till sådant här, och du har ju läst kungörelsen. Det lilla barnet hade växt där i kistan, och inte lite heller, ja och tänderna har tydligen växt ordentligt. En myling, kort sagt. Synd att du inte har sett liken. Som jag. Då skulle du säkert ta en stor omväg runt Vyzima.

Geralt teg.

– Och sedan, fortsatte Velerad, trummade Foltest som sagt ihop en hel flock trollkarlar. De grälade hela tiden, det var på vippen att de började slåss med de där stavarna de bär omkring på, säkert för att jaga bort hundar om någon hetsar hunden efter dem. Skulle tro att folk ofta hetsar hundar efter dem. Ursäkta mig, Geralt, du kanske har en annan åsikt om trollkarlar, med tanke på ditt yrke har du väl det, men enligt min mening är det snyltgäster och träskallar. Ni häxkarlar väcker faktiskt mer förtroende hos folk. Ni är ju åtminstone, hur ska man säga, konkreta.

Geralt log men kommenterade inte saken.

– Ja, till saken alltså. Stadsfogden tittade ner i bågaren och hällde upp mer öl åt sig själv och mannen från Rivia. En del

av trollkarlarnas råd verkade inte så dumma. En föreslog att man skulle bränna upp mylingen med palats och sarkofag och allt, en annan gav rådet att hugga huvudet av henne med en spade, de andra var anhängare av metoden att sticka in käppar av aspträ i olika kroppsdelar, givetvis dagtid när den lilla argbiggan sov i sin kista, utmattad efter nattens förlustelser. Tyvärr dök det upp en narr i spetsig mössa på flintskallig hjässa, en kutryggig eremit, som hittade på att det handlade om en förbannelse som gick att återkalla, att vampyren åter kunde bli Foltests sockersöta lilla dotter. Man skulle bara behöva sitta en hel natt nere i kryptan och så var det ordnat. Och sedan, kan du tänka dig Geralt att den dumskallen själv gick dit ner på natten. Som man kunde ha gissat blev det inte mycket kvar av honom, bara mössan och staven sägs det. Men Foltest hakade fast vid den tanken som en jäkla kardborre. Han förbjöd alla försök att döda mylingen, och så drog han hit scharlataner från vartenda litet hörn av landet till Vyzima för att göra mylingen till prinsessa igen. Ja det var en riktig härlig samling. Några vanskapta kärringar, några halta och lytta, ja min vän, smutsiga och loppbitna så det var synd om dem. Och trolle försökte de göra, bara de fick fulla skålar och bägare först. Visst, Foltest eller rådet avslöjade några av dem snabbt, ett par lät de rentav hänga från palissaden. men det räckte inte, det räckte inte. Jag skulle velat hänga allihop. Och jag behöver väl inte tillägga att mylingen under tiden bet ihjäl folk till höger och vänster utan att bry sig det minsta om de där lurendrejarna och deras besvärjelser. Eller att Foltest hade flyttat från palatset. Ingen ville bo kvar där.

Velerad tystnade och tog en klunk öl. Häxkarlen teg.

– Och det har hållit på i sex år nu, Geralt, för det där föddes för ungefär fjorton år sedan. Vi har haft lite annat att bekymra oss för under mellantiden, för vi har slagits med Vizimir av Novigrad, men av normala, förståeliga skäl, det handlade om att flytta gränserna, inte om döttrar eller giftermålsanbud. Foltest har för övrigt börjat mumla om äktenskap och tittar igenom konterfej som grannländernas hov skickar hit, sådant som han brukade han slänga i dasstunnan förut. Fast då och då blir han manisk igen och skickar ut ryttare som ska leta efter nya trollkarlar. Och så har han satt upp en belöning, tre tusen, vilket har lockat hit några virrpannor, vandrande riddare, ja en vallpojke till och med, en fåntratt känd i hela trakten, må han vila i frid. Och mylingen mår bra. Visst, hon biter ju ihjäl någon då och då. Men man vänjer sig. Och med alla de där hjältarna som försöker avförtrolla henne är det åtminstone den nyttan att besten äter sig mätt hemma och inte driver omkring utanför borgen. Och Foltest har ett nytt palats, riktigt snyggt faktiskt.

Geralt tittade upp.

– Sex år alltså. På sex år har ingen löst problemet?

– Nej just det. Velerad såg genomträngande på häxkarlen. För problemet är säkert olösligt och man måste finna sig i det. Jag syftar på Foltest, vår nådige och högt älskade härskare, som ständigt låter sätta upp dessa kungörelser i vägkorsningarna. Fast det har liksom blivit färre intresserade. Visserligen var det en nu senast, men han ville absolut ha sina tre tusen i förskott. Då lade vi honom i en säck och kastade den i sjön.

– Lurendrejare är det ingen brist på.

– Verkligen inte. Det finns gott om dem, bekräftade stadsfogden och släppte inte häxkarlen med blicken. Så om du går till palatset ska du inte begära guld i förväg. Om du nu tänker gå dit.

– Det tänker jag.

– Nåja, det är din sak. Men kom ihåg mitt råd. På tal om belöningen har det på sistone pratats om en andra halva av den, som jag nämnde. Prinsessan till hustru. Jag vet inte vem som kom på det, men om mylingen ser ut som folk säger är det ett ovanligt dystert skämt. Icke förty dök det upp ett par träskallar som skyndade till borgen så fort nyheten att man kunde få bli del av den kungliga familjen slog ner. Två skomakargesäller närmare bestämt. Varför är skomakare så dumma, Geralt?

– Vet inte. Häxkarlar då, fogde? Har de försökt?

– Några stycken, visst. Oftast, när de hörde att man skulle avförtrolla mylingen i stället för att döda henne, ryckte de på axlarna och gick. Det gjorde att min respekt för häxkarlarna växte betydligt, Geralt. Senare kom en till, yngre än du, minns inte vad han hette, om han nu nämnde det. Han försökte.

– Och?

– Prinsessan spred ut hans inälvor över ett stort område med sina vassa tänder. På ett halvt pilskotts håll.

Geralt nickade.

– Var det alla?

– Det var en till.

Velerad teg ett tag. Häxkarlen skyndade inte på honom.

– Ja, sade stadsfogden till sist. Det var en till. I början, när Foltest hotade honom med galgen om han skulle döda eller

skada mylingen skrattade han bara och packade ihop sina saker. Men sedan...

Återigen sänkte Velerad rösten nästan till en viskning, och lutade sig fram över stolen.

– Sedan åtog han sig uppdraget. Du förstår, Geralt, här i Vyzima finns det några förnuftiga människor, till och med på höga poster, som tycker hela saken är avskyvärd. Enligt ryktet lyckades de i all tysthet övertala häxkarlen att slå ihjäl mylingen, utan vidare ceremonier eller besvärjelser, han skulle säga till kungen att besvärjelsen inte fungerade, att hans dotter föll utför trapporna, att det var ett olycksfall i arbetet bara. Kungen skulle förstås bli rasande, men det skulle inte sluta värre än att han inte betalade ut några pengar. Då sade den där skälmen till häxkarl att ska det vara gratis får ni själva slåss med mylingen. Så vad skulle man göra... Vi slog oss ihop, förhandlade lite... Men det blev inget av det.

Geralt höjde ögonbrynen.

– Inget, säger jag, förklarade Velerad. Häxkarlen ville inte börja genast, första natten. Han tog det lugnt, funderade, gick omkring i trakten. Till sist fick han se mylingen, sägs det, säkert i full aktion, för besten kravlar sig inte ut bara för att sträcka på benen. Han fick alltså se henne och samma natt sjappade han. Utan att säga adjö.

Geralt krökte på läpparna i något som antagligen skulle föreställa ett leende.

– De där förnuftiga människorna, började han, har säkert kvar sina pengar? Häxkarlar tar inte betalt i förskott.

– Jodå, sade Velerad, det har de säkert.

– Säger ryktet hur mycket pengar det är?

Velerad grinade.

– Vissa säger åttahundra.

Geralt skakade på huvudet.

– Andra, mumlade stadsfogden, talar om tusen.

– Inte mycket, särskilt med tanke på att ryktet brukar förstora allt. Kungen ger ju faktiskt tre tusen.

– Glöm inte fästmän, raljerade Velerad. Vad pratar du om egentligen? Vi vet ju att du inte kommer att få några tre tusen.

– Jaså, hur vet vi det?

Velerad dunkade handen i bordet.

– Geralt, förstör nu inte min bild av häxkarlar. Det här har hållit på över sex år! Mylingen gör slut på ett halvt hundratal människor per år, lite färre nu, för alla håller sig långt borta från palatset. Nej min vän, jag tror på trolldom, jag har sett en del i mitt liv och jag tror, i viss mån åtminstone, på magikers och häxkarlars förmåga. Men det där med avförtrollning, det är struntprat som en kutryggig snorig gammal gubbe har hittat på, en som hade blivit svagsint av eremitkosten, och idet är ingen som tror på. Utom Folttest. Nej, Geralt! Adda födde en myling för att hon hade legat med sin egen bror, det är sanningen och det finns inga trollkonster som hjälper. Mylingen äter människor som alla mylingar och man är tvungen att slå ihjäl henne, helt enkelt. Hör på, här för två år sedan var det några bondlurkar från en gudsförgäten avkrok nära Mahakam som hade fått fåren uppättna av en drake, de gick allihop och slog ihjäl honom med käppar, och de ansåg det inte ens vara något att skryta med. Och här i Vyzima väntar vi på ett under och regler dörrarna vid varje fullmåne, eller så binder vi missdådare

vid en påle utanför borgen i hopp om att besten ska äta sig mätt och gå hem till sin likkista igen.

– Ingen dålig idé, log häxkarlen. Har brottsligheten gått ned då?

– Inte ett dugg.

– Hur kommer jag till palatset, det nya alltså?

– Jag följer med dig dit. Och hur blir det med de förnuftiga människornas förslag?

– Inte så bråttom, fogde, sade Geralt. Det kan ju faktiskt inträffa ett olycksfall i arbetet oavsett mina egna planer. I så fall borde de förnuftiga människorna fundera över hur de ska rädda mig från kungens vrede och ha de femtonhundra orenera som ryktet talar om i beredskap.

– Tusen, sade vi väl.

– Nej, herr Velerad, sade häxkarlen bestämt. Den som ni erbjöd tusen flydde vid blotta åsynen av mylingen utan att ens förhandla om priset. Det betyder att risken är värd mer än tusen. Kanske rentav mer än femtonhundra, det får vi se. Men jag kommer givetvis att säga adjö först.

Velerad kliade sig i huvudet.

– Geralt? Tolvhundra?

– Nej, fogde. Det är inget lätt arbete. Kungen erbjuder tre tusen, och jag måste säga att ibland är det lättare att avförtrolla än att döda. Ja, om det nu är så enkelt borde någon av mina föregångare ha dödat mylingen redan. Tror ni att de lät sig slitras i stycken bara för att de var rädda för kungen?

– Visst, min vän. Velerad nickade sorgset. Det är avtalat. Men inte ett ljud om eventuella olycksfall i arbetet inför kungen. Det råder jag dig bestämt.

III.

Foltest var smal och hade ett vackert – alltför vackert – ansikte. Såvitt häxkarlen kunde se var han knappt fyrtio år gammal. Han satt på en dvärg i svart snidat trä och sträckte ut benen mot eldstaden, där två hundar värmdes sig. Bredvid honom på en kista satt en äldre, kraftig byggd, skäggig man. Bakom kungen stod en till, praktfullt klädd, med stolt ansiktsuttryck. En storman.

– En häxkarl från Rivia, sade kungen när ett ögonblicks tystnad inföll efter Velerads inledningstal.

– Ja, ers höghet. Geralt bugade.

– Hur har du blivit vithårig? Är det en förbannelse? Jag ser ju att du inte är så gammal. Nej visst, visst. Det var ett skämt, säg inget. Jag törs anta att du har en hel del erfarenhet?

– Ja, ers höghet.

– Jag hör gärna mer om det.

Geralt bugade ännu djupare.

– Ers höghet, ni vet väl att vår hederskodex förbjuder oss att tala om det vi gör.

– En praktisk hederskodex, högt ärade häxkarl, mycket praktisk. Men om vi hoppar över detaljerna, har du haft med skogsvittror att göra?

– Ja.

– Och med vampyrer och bysar.

– Det med.

Foltest tvekade.

– Och med mylingar?

Geralt såg upp och tittade kungen i ögonen.

– Det med.

Foltest tittade bort.

– Velerad!

– Ja, nådige herre.

– Har du berättat om detaljerna?

– Ja, nådige herre. Han anser att prinsessan går att avförtrolla.

– Det har jag vetat länge. Men hur ska det gå till, högt ärade häxkarl? Nej visst, jag glömde. Din hederskodex. Visst. En liten anmärkning bara. Det har redan varit flera häxkarlar hos mig. Det har du berättat, Velerad? Bra. Så därför vet jag att er specialitet är att dräpa, snarare än att lösa förbannelser. Men det kommer inte på fråga. Om ett hår kröks på min dotters huvud hamnar ditt på stupstocken. Det var allt. Ostrit, och ni också herr Segelin, stanna kvar och ge honom all information han behöver. De brukar fråga mycket, häxkarlarna. Ge honom ordentligt med mat och låt honom sova i palatset. Han ska inte behöva irra runt på värdshusen.

Kungen reste sig, visslade på hundarna och gick mot dörren så att halmen som täckte salens golv flög åt alla håll. Han vände sig om i dörren.

– Om du lyckas är belöningen din, häxkarl. Kanske får du lite extra om du gör det bra. Pöbelns prat om giftermål med prinsessan finns det givetvis ingen sanning i. Du tror väl inte att jag gifter bort min dotter med vilken landstrykare som helst?

– Nej, det tror jag inte, ers höghet.

– Bra. Det visar att du är förnuftig.

Foltest gick ut och stängde dörren efter sig. Velerad och

stormannen, som båda hade förblivit stående, satte sig nu kring bordet. Stadsfogden drack upp hälften av kungens fulla bägare, tittade ner i kannan och svor till. Ostrit hade satt sig i kungens stol och tittade under lugg mot häxkarlen medan han strök över de snidade armstöden med händerna. Den skäggige Segelin nickade åt Geralt.

– Sätt er, högt ärade häxkarl, sätt er. Snart serveras kvällsvarden. Vad vill ni tala om? Stadsfogden Velerad har nog redan berättat allt för er. Känner jag honom rätt har han snarare sagt för mycket än för lite.

– Bara ett par frågor.

– Varsågod.

– Stadsfogden sade att när mylingen först visade sig kallade kungen hit många Vise.

– Så var det. Men säg inte ”mylingen”, säg ”prinsessan”. Då blir det lättare att undvika sådana misstag inför kungen... det kan bli tråkiga konsekvenser.

– Var det någon av de Vise som var känd? Berömd?

– Det var några, både då och senare. Jag minns inga namn... Kanske ni, herr Ostrit?

– Minns inte, sade stormannen. Men jag vet att några av dem var både berömda och uppskattade. Det talades mycket om det.

– Var de överens om att förbannelsen gick att lösa?

– De var långt ifrån överens, log Segelin. Inte om någonting. Men det sades så vid ett tillfälle. Det skulle vara enkelt, det skulle inte ens kräva några kunskaper i magi, som jag förstod saken skulle det räcka att någon tillbringade hela natten, från solnedgången till tredje hanegället, i källaren, vid sarkofagen.

– Verkligen enkelt, fnös Velerad.

– Jag skulle vilja höra en beskrivning av . . . prinsessan.

Velerad for upp ur stolen.

– Prinsessan ser ut som en myling! skrek han. Som den allra mest mylingsaktiga myling jag har hört talas om! Hennes höghet kungens dotter, den förbannade superbastarden, är fyra alnar lång, hon ser ut som ett ölfat, käften räcker från öra till öra och är full med sylvassa tänder, hon har röda ögon och röda hårtestar. Labbarna har klor som en vildkatt och hänger ända ner mot marken. Konstigt att vi inte har börjat skicka runt hennes miniatyrporträtt till grannländernas hov. Prinsessan, må pesten ta henne, är redan fjorton år gammal, det är dags att hitta någon prins som hon kan gifta sig med.

– Ta det lugnt, stadsfogde, sade Ostrit med rynkade ögonbryn och såg mot dörren.

Segelin log lite.

– Beskrivningen var visserligen livfull, men ganska exakt, och det var väl vad den ärade häxkarlen önskade, inte sant? Velerad glömde bara säga att prinsessan rör sig med osannolik hastighet och är enormt mycket starkare än man kan tro av hennes längd och kroppsbyggnad. Att hon är fjorton år är ett faktum. Om det nu är viktigt.

– Det är viktigt, sade häxkarlen. Går hon bara till angrepp vid fullmåne?

– Ja, svarade Segelin. Om hon angriper utanför det gamla palatset. Inne i palatset blev folk dödade oavsett månens faser. Men det är bara vid fullmåne hon går ut, och inte vid varje fullmåne heller.

– Har hon någon enda gång attackerat under dagtid?

– Nej. Aldrig under dagtid.

– Äter hon alltid upp sina offer?

Velerad spottade energiskt i halmen.

– Men för tusan, Geralt, vi ska äta snart. Tvi! Hon äter upp dem eller gnager lite kött eller lämnar dem hela och hållna, det beror säkert på humöret. En bet hon bara huvudet av, Ett par stycken slet hon tarmarna ur, ett par andra gnagde hon rena, alldeles nakna, kan man säga. Det har hon efter mamma!

– Akta dig, Velerad, väste Ostrit. Säg vad du vill om mylingen, men förolämpa inte Adda inför mig när du inte törs inför kungen!

– Finns det någon som har överlevt en attack från henne? undrade häxkarlen, och låtsades inte fästa avseende vid stormannens utbrott.

Segelin och Ostrit såg på varandra.

– Ja, sade den skäggige. Precis i början, för sex år sedan, kastade hon sig över två soldater som stod på vakt utanför kryptan. En av dem lyckades fly.

– Och senare, inföll Velerad, var det en mjölnare som hon överföll utanför staden. Kommer ni ihåg?

IV.

Sent på kvällen nästa dag fördes mjölnaren till salen ovanför vaktrummet, där häxkarlen hade fått sin sovplats. En soldat i huvförsedd kappa ledde in honom.

Samtalet ledde inte till något särskilt. Mjölnaren var livrädd, talade osammanhängande och stammade. Men hans

ärr var mer talande: mylingen måste ha imponerande breda käkar och riktigt vassa tänder, däribland mycket långa huggtänder i överkäken – fyra stycken, två på varje sida. Klorna var säkert vassare än en vildkatts, men mindre krökta. Det var förresten enda skälet till att mjölnaren lyckades slita sig loss.

När han avslutat sin inspektion nickade Geralt åt mjölnaren och soldaten och följde dem till dörren. Soldaten knuffade ut karlen ur rummet och strök av sig huvan. Det var självaste Foltest.

– Sitt bara, res dig inte, sade kungen. Det är ett inofficiellt besök. Är du nöjd med dina undersökningar? Jag hörde att du var i gamla palatset på förmiddagen.

– Ja, ers höghet.

– När går du till aktion?

– Det är fyra dagar till fullmåne. Efter fullmån.

– Skulle du vilja se henne innan dess?

– Behövs inte. Men om... prinsessan... har ätit blir hon inte lika snabb.

– Mylingen, mästare häxkarl, mylingen. Vi behöver inte vara diplomatiska nu. Prinsessa blir hon så småningom. Det var förresten det jag kom för att prata om. Ett inofficiellt svar, tack, kort och tydligt: kommer hon att bli människa igen? Kom bara inte med din hederskodex en gång till.

Geralt torkade sig om pannan.

– Min kung, jag kan bekräfta att förbannelsen går att lösa. Och om jag inte misstar mig stämmer det att man måste tillbringa natten i borgen. När tuppen gal för tredje gången försvinner förbannelsen – om mylingen är utanför sarkofagen då. Så brukar man göra med mylingen.

– Är det så enkelt?

– Det är inte enkelt. För det första måste man överleva den natten. Dessutom förekommer avvikelser från normen. Till exempel tre nätter i stället för en. Tre i rad, alltså. Det finns också... tja... hopplösa fall.

– Just det, sade Foltest ilsket. Det får jag ständigt höra från vissa håll. Dröp monstret, det här fallet är obotligt. Mäster, jag är säker på att man redan har talat med dig. Inte sant? Slå ihjäl människoätaren utan krus, på en gång, och säg till kungen att det inte gick på annat sätt. Kungen betalar inte, men vi betalar. Ett mycket praktiskt sätt. Och billigt. För kungen låter halshugga eller hänga häxkarlen så guldet stannar hos sina ägare.

– Låter kungen ovillkorligen halshugga häxkarlen? undrade Geralt med en grimas.

Foltest såg honom djupt och länge i ögonen.

– Kungen är inte säker, sade han till sist. Men häxkarlen bör nog räkna med den möjligheten.

Nu var det Geralt som teg en stund.

– Jag tänker göra vad som står i min makt, sade han efter ett tag. Men om det går illa kommer jag att försvara mitt liv. Ers höghet måste också räkna med den möjligheten.

Foltest reste sig.

– Du missförstår mig. Det är inte det jag talar om. Det är givet att du dödar henne om du ligger illa till, vad jag än tycker om det. Annars blir ju du dödad, säkert och oåterkalleligt. Det är inget jag går ut med, men jag kommer inte att straffa den som dödar henne i självförsvar. Men jag tillåter inte att man dödar henne utan att ens försöka rädda henne. Folk har försökt tända eld på gamla palatset, de har skju-

tit mot henne med pilbåge, grävt fällor, lagt ut snaror och fångstögglor, ända tills jag hängde några av dem. Men det är inte det jag pratar om. Hör på nu, mäster!

– Jag lyssnar.

– Efter tredje hanegället finns inte längre någon myling, om jag förstått saken rätt. Men vad finns det då?

– Om allt går väl finns en fjortonåring.

– Rödögd? Med krokodiltänder?

– En normal fjortonåring. Alltså...

– Sjung ut!

– Fysiskt.

– Jo jag tackar, jag. Psykiskt då? En hink blod till frukost varje morgon? Eller ett människolår?

– Nej då. Psykiskt... Svårt att säga... Kanske på en tre- eller fyraårings nivå, skulle jag tro. Hon kommer att behöva noggrann omvårdnad under lång tid.

– Det är klart. Mäster?

– Ja.

– Kan det komma igen? Senare?

Häxkarlen teg.

– Jaså, sa kungen. Det kan det. Och vad gör man då?

– Om hon ligger avsvimmad några dagar och sedan dör måste man bränna upp kroppen. Och det fort.

Foltest såg sorgen ut.

– Men jag tror inte, tillade Geralt, att det ska gå så illa. För säkerhets skull ska ni få några instruktioner om hur man minskar risken.

– Redan nu? Är det inte för tidigt, mäster? Tänk om...

– Ja, redan nu, avbröt mannen från Rivia. Man vet aldrig vad som händer. Det kan också tänkas att det ni finner på

morgonen är min döda kropp och en avförtrollad prinsessa.

– Så pass? Trots att jag gav tillstånd till självförsvar? Vilket du inte ens var så intresserad av, efter vad jag förstår.

– Det här är allvarliga saker, ers höghet. Riskerna är stora. Alltså, hör på: prinsessan måste hela tiden bära en safir i silverkedja om halsen, helst en kraftsten . Hela tiden. Dag och natt.

– Vad är en kraftsten ?

– En safir med en luftbubbla inuti. Dessutom, i rummet där hon sover måste ni då och då bränna grenar av ene, ginst och hassel i spisen.

Foltest funderade ett tag.

– Tack för råden, mästare. Jag ska följa dem om . . . Och nu ska du höra noga på. Om du kommer fram till att det är ett hopplöst fall så döda henne. Om du löser förbannelsen men flickan inte kommer att bli . . . normal . . . om du har minsta tvivel på att du har lyckats helt och hållet, då ska du också döda henne. Var inte rädd, du har inget att frukta från mig. Jag kommer att skrika åt dig inför folket, jag jagar ut dig ur palatset och staden, det är allt. Belöningen kan du förstås inte få. Om du inte kan förhandla dig till något från du-vet-vem.

De satt tysta ett tag.

– Geralt!

Det var första gången kungen kallade häxkarlen vid namn.

– Ja.

– Hur mycket sanning ligger det i pratet att barnet blev så där för att Adda var min syster?

– Inte mycket. Någon måste uttala en förbannelse, ingen förtrollning kommer av sig själv. Men jag skulle tro att för-

bindelsen med er syster var orsak till att någon uttalade förbannelsen, och därmed även till det som hände.

– Det var det jag trodde. Så sade också några av de Vise, men inte alla. Geralt? Var kommer sådant ifrån? Trolldom, magi?

– Vet inte, ers höghet. Det är de Vise som forskar om orsakerna till sådana fenomen. Vi häxkarlar nöjer oss med kunskapen att fenomenen kan orsakas av en koncentrerad viljeakt. Och med kunskapen om hur de kan bekämpas.

– Dödas?

– Ja, oftast. Det är oftast det vi får betalt för. Det är sällan någon begär att vi ska lösa förbannelser. Det normala är att folk helt enkelt vill bli av med det som hotar dem. Och om monstret har dödat människor tillkommer även hämndmotivet.

Kungen reste sig, gick några steg i salen och stannade framför häxkarlens svärd som hängde på väggen.

– Är det...?

– Nej. Det där använder jag mot människor.

– Jag hörde det. Vet du vad, Geralt? Jag följer med dig till kryptan.

– Uteslutet.

Foltest vände sig om och det glimmade till i hans ögon.

– Vet du att jag aldrig har sett henne, trollkarl? Varken när hon föddes eller... senare. Jag var rädd. Jag kanske aldrig får se henne, eller hur? Jag har rätt att åtminstone få se hur du mördar henne.

– Uteslutet, som sagt. Det blir en säker död. För mig också. Om min uppmärksamhet eller vilja försvagas... Nej, ers höghet.

Foltest vände sig om och gick mot dörren. Geralt trodde

först att han skulle gå utan ett ord, utan farväl, men kungen stannade upp och såg på honom.

– Du inger förtroende, sade han. Även om jag vet vad du är för sort. Jag hörde historien om värdshuset. Jag är säker på att du slog ihjäl de där banditerna bara för att väcka uppseende, för att chocka folk, och chocka mig. Det är väl uppenbart att du kunde ha klarat av dem utan att döda. Jag är rädd att jag aldrig får veta om du tänker rädda min dotter eller döda henne. Men jag får acceptera det. Jag måste acceptera det. Vet du varför?

Geralt svarade inte.

– För jag tror, fortsatte kungen, att hon lider. Inte sant?

Häxkarlens genomträngande blick betraktade kungen. Han sade ingenting, nickade inte, gjorde inte den minsta rörelse, men Foltest visste. Han förstod svaret.

v.

Geralt tittade för sista gången ut genom palatsfönstret. Skymningen föll snabbt. På andra sidan sjön glimrade de svaga ljusen från Vyzima. Närmast borgen utbredde sig en ödemark – en remsa ingenmansland som under de senaste sex åren hade avskilt staden från det farliga stället. Där fanns ingenting kvar utom några ruiner, ruttnande bjälklag och resterna av en sliten palissad, som det tydligen inte hade varit lönt att montera ned och flytta. Kungen hade flyttat längst bort, till helt motsatt ände av staden – det buktiga försvarstornet på hans nya palats syntes svart i fjärran mot himlens allt djupare blå.

Häxkarlen ställde sig åter vid det dammiga bordet i en av de tomma, plundrade salarna där han förberedde sig, utan brådska, lugnt, omsorgsfullt. Han visste att han hade gott om tid. Mylingen skulle inte lämna sin krypta före midnatt.

Framför sig på bordet hade han ett litet järnskott skrin. Han öppnade det. Därinne stod små mörka glasflaskor i fack fodrade med torkat gräs. Han tog fram tre av dem.

Från golvet tog han upp ett avlångt paket, inlindat i tjocka fårskinn och med en rem runt om. Han öppnade paketet och tog fram ett svärd med ornamenterat fäste, i en svart skinande skida full med rader av runtecken och symboler. Han drog svärdet, det var blankt som en spegel. Klingan var gjord av rent silver.

Geralt viskade en trollformel, drack ur två av flaskorna och lade vänstra handen på svärdsfästet efter varje klunk. Sedan svepte han noga in sig i den svarta kappan och satte sig. På golvet. Det fanns inte en stol i salen, eller i hela borgen.

Han satt stilla med slutna ögon. Andningen, som i början var jämn, blev plötsligt mycket snabb, rosslande, orolig. Därefter upphörde den helt. Den mixtur som tillät häxkarlen att ta kontroll över alla inre organ bestod framför allt av nysrot, spikklubba, hagtorn och ulvmjölk. Övriga ingredienser saknade namn på människors språk. För en människa som till skillnad från Geralt inte var van vid vätskan sedan barndomen skulle den varit omedelbart dödande.

Häxkarlen vände sig blixtnsnabbt om. Hans hörsel var nu onaturligt skarp och han kunde utan problem urskilja det svaga prasslet av steg på den brännässlebeväxta borggården. Det kunde inte vara mylingen. Det var för ljust för det. Ge-

ralt tog svärdet på ryggen, gömde sitt knyte i den raserade spisen och sprang tyst som en fladdermus nedför trappan.

På borggården var det ännu tillräckligt ljusst för att den som nalkades skulle kunna se häxkarlens ansikte. Personen i fråga – det var Ostrit – tog ett hopp baklänges, och läpparna kröktes i en ofrivillig grimas av skräck och avsky. Häxkarlen log snett – han visste hur han såg ut. När man druckit en mixtur av belladonna, stormhatt och ögontröst blir ansiktet vitt som krita och pupillerna uppfyller hela iris. Men vätskan gör att man kan se i djupaste mörker, och det var just syftet med det hela.

Ostrit hämtade sig snabbt.

– Du ser ut som om du redan var död, trollkarl, sade han. Det är säkert skräcken. Var inte rädd. Jag har med mig din benådning.

Häxkarlen svarade inte.

– Hörde du inte vad jag sade, kvacksalvare från Rivia? Du är räddad. Och rik. Ostrit vägde en tung börs i handen och kastade den för Geralts fötter. Tusen orener. Ta dem, sitt upp på din häst och försvinn härifrån!

Mannen från Rivia teg fortfarande.

– Glo inte så där! Ostrit höjde rösten. Och slösa inte med min tid. Jag tänker inte vänta här till midnatt. Fattar du inte? Jag vill inte att du löser förbannelsen. Nej, tro inte att du har gissat varför. Jag håller inte ihop med Velerad och Segelin. Jag vill inte att du dödar henne. Du ska försvinna helt enkelt. Allt ska fortsätta som förut.

Häxkarlen rörde sig inte. Han ville inte att adelsmannen skulle förstå hur snabba hans rörelser och reaktioner hade blivit. Det blev fort mörkt, vilket var till hans fördel efter-

som till och med skymningsljuset var för starkt för hans förstorade pupiller.

– Och varför ska allt fortsätta som förut, herr Ostrit? undrade han, och försökte att uttala varje ord så långsamt som möjligt.

– Det borde inte intressera dig ett förbannat dugg, sade Ostrit och såg stolt på honom.

– Tänk om jag redan vet?

– Intressant.

– Det kanske blir lättare att få bort Foltest från tronen om mylingen blir en ännu värre plåga för folket? Om kungens galenskap fyller både överhet och allmoge med avsky, eller hur? Jag red hit genom Redania och Novigrad. Där talas mycket om att det finns personer i Vyzima som ser kung Vizimir som frälsare och rättmätig härskare. Men förstår ni, herr Ostrit, jag bryr mig varken om politik eller tronföljd eller palatskupper. Jag är här för att utföra ett arbete. Har ni aldrig hört talas om pliktkänsla och vanlig enkel hederlighet? Om yrkesetik?

– Tänk på vem du talar till, din luffare! skrek den rasande Ostrit och lade handen på svärdsfästet. Nog nu, jag har inte för vana att diskutera med vem som helst! Hör bara, etik, hederskodex, moral?! Vem är det som säger det? En bandit som knappt hann komma hit innan han slog ihjäl folk. Som bugade djupt inför Foltest och samtidigt köpslog med Velerad som en inhyrd mördare. Och du din dräng vågar sätta näsan i vädret? Låtsas vara en av de Vise. Magiker? Trollkarl? Skabbiga häxkarl! Försvinn innan du får på käften med flatsidan av mitt svärd!

Häxkarlen stod lugnt kvar och rörde inte en min.

– Det är ni som måste gå nu, herr Ostrit, sade han. Det är snart natt.

Ostrit tog ett steg tillbaka och drog blixtsnabbt sitt svärd.

– Som du vill, trollkarl. Jag slår ihjäl dig. Och dina konster hjälper inte. Jag har en sköldpaddssten.

Geralt log. Övertygelsen om sköldpaddsstenens kraft var lika utbredd som felaktig. Men häxkarlen hade inte en tanke på att slösa sina krafter på trollformler, än mindre ville han utsätta silverreggen för beröring med Ostrits klinga. Han duckade under den vinande svärdsspetsen och slog till adelsmannen med handloven, så att silvernitarna i hans manschetter träffade i tinningen.

VI.

Ostrit återfick snabbt medvetandet och försökte tränga igenom det totala mörkret med blicken. Han upptäckte att han var bunden. Han såg inte Geralt, som stod strax intill. Men han märkte att han var där och gav upp ett gällt, långdraget vrål.

– Tyst, sade häxkarlen. Du drar hit henne i förtid.

– Din förbannade mördare. Var är du? Släpp mig genast, din usling! Du kommer att hamna i galgen för det här, din hund!

– Tyst.

Ostrit andades tungt.

– Du lämnar mig här som byte åt henne! Bunden? frågade han lite tystare, och lade nästan viskande till ett fult skällsord.

– Nej, svarade häxkarlen. Jag ska släppa dig. Men inte än.

– Skurk, väste Ostrit. För att avleda mylingens uppmärksamhet?

– Just det.

Ostrit tystnade, slutade kasta sig fram och tillbaka, låg stilla.

– Häxkarl?

– Ja.

– Det är sant att jag ville störta Folttest. Jag var inte den ende. Men jag var den ende som ville att han skulle dö, jag ville att han skulle dö i plågor, bli vansinnig och ruttna levande. Vet du varför?

Geralt teg.

– Jag älskade Adda. Kungens syster. Kungens älskarinna. Kungens sköka. Jag älskade henne... Häxkarl, är du där?

– Ja.

– Jag vet vad du tänker. Men det var inte så. Tro mig, jag uttalade inga besvärjelser. Jag kan inget om trolldom. Det var bara en gång när jag var arg som jag sade... Bara en gång. Häxkarl? Hör du på?

– Ja.

– Det var hennes mor, gamla drottningen. Det var säkert hon. Hon stod inte ut med att se hur han och Adda... Det var inte jag. Det var bara en gång jag försökte övertala henne, förstår du, och Adda... Häxkarl! Jag var alldeles yr och jag sade... Häxkarl? Var det jag? Jag?

– Spelar ingen roll längre.

– Häxkarl? Är det midnatt snart?

– Ja.

– Släpp mig lite tidigare. Ge mig mera tid.

– Nej.

Ostrit hörde inte skrapet när gravhällen drogs undan från kryptan, men det gjorde häxkarlen. Han böjde sig ned och skar av adelsmannens rep med sin dolk. Ostrit sade inte ett ord, han reste sig, haltade stelt och klumpigt fram några steg och började springa. Hans blick hade vant sig vid mörkret så pass mycket att han kunde se vägen från stora salen till utgången.

Stenplattan som dolde ingången till kryptan for upp med en smäll. Geralt hade förtänksamt gömt sig bakom trappbalustraden, han såg hur den anskrämliga skepnaden smidigt, kvickt och målmedvetet ilade efter trampet från Ostrits skor. Mylingen gav inte ett ljud ifrån sig.

Ett ohyggligt, skärande, vanvettigt skrik skakade de gamla murarna, det pågick länge, steg och sjönk, vibrerade. Geralt kunde inte avgöra exakt hur långt bort det var, hans skärpta hörsel bedrog honom, men han förstod att mylingen hade hunnit ifatt Ostrit snabbt. Alltför snabbt.

Geralt gick mot salens mitt och ställde sig vid ingången till kryptan. Han kastade av sig kappan, skakade på axlarna för att rätta till svärdet, tog på sig handskarna. Han hade ännu lite tid på sig. Han visste att mylingen inte skulle lämna Ostrits kropp i första taget, även om hon var mätt efter den senaste fullmånen. Hjärtat och levern var viktigt näring för henne inför den långa dvalan.

Häxkarlen väntade. Så vitt han kunde räkna ut var det ännu tre timmar kvar till dagningen. Att vänta på tuppen skulle bara vilseleda honom. Förresten fanns det nog inga tuppar i närheten.

Nu hörde han hur hon kom gående, långsamt, med hasande steg. Och så fick han syn på henne.

Beskrivningen stämde. Runt det oproportionerligt stora huvudet på den korta halsen syntes som en gloria av trassligt, krusigt, rödaktigt hår. Ögonen lyste i mörkret som två karbunklar. Mylingen stod orörlig och fixerade Geralt med blicken. Plötsligt öppnade hon sin käft – som om hon ville skryta med raderna av vassa vita huggtänder – därefter slog hon igen käkarna med en smäll som när man stänger ett kistlock. Och så tog hon ett blixtsnabbt hopp mot Geralt, utan sats, med de bloddrypande klorna före.

Geralt hoppade åt sidan och snurrade runt i en blixtsnabb piruett, mylingen slog emot honom, snurrade runt hon med och skar hål i luften med klorna. Hon förlorade inte balansen utan gick till omedelbar attack på en helomvändning och hennes käkar slog ihop precis vid Geralts bröst. Denne hoppade åt andra hållet och bytte rotationsriktning tre gånger i en halsbrytande piruett för att desorientera mylingen. Han hoppade tillbaka och slog till henne hårt, men utan att ta sats, i sidan av huvudet med silvernertarna som satt på handskarnas utsida, vid knogarna.

Mylingen gav till ett hemskt vrål som genljöd i hela borgen, föll till golvet, blev liggande orörlig och ylade, dovt, hotfullt, ilsket.

Häxkarlen log elakt. Första försöket utföll väl, som han hade räknat med. Silver var dödligt för mylingen, liksom för de flesta monster som skapats genom trolldom. Han hade alltså en chans: denna best var som alla andra, vilket troligen garanterade att avförtrollningen kunde lyckas, medan silversvärdet i nödfall skulle garantera hans överlevnad.

Mylingen hade inte bråttom med nästa attack. Den här gången gick hon långsamt närmare, visade huggtänderna

och dreglade vedervärdigt. Geralt drog sig baklänges i en halvcirkel med försiktiga steg, rörde sig omväxlande snabbt och långsamt för att störa mylingens koncentration och göra det svårare för henne att attackera. Under tiden drog häxkarlen fram en lång, tunn, kraftig kedja med en tyngd i ena änden. Kedjan var helt av silver.

I samma ögonblick som mylingen spände musklerna och tog språnget virvlade kedjan i luften och slingrade sig blixtnsnabbt som en orm runt monstrets axlar, hals och huvud. Mylingen störtade till marken och gav ifrån sig ett genomträngande gallskrig. Hon vred sig på stengolvet och vrålade fruktansvärt, om det nu var av ilska eller av den brännande smärtan från den förhatliga metallen. Geralt var nöjd – om han hade velat döda mylingen skulle det inte varit något större problem just nu. Men häxkarlen drog inte sitt svärd. Hittills var det ingenting i mylingens uppförande som tydde på att det kunde vara ett obotligt fall. Geralt drog sig tillbaka till lagom avstånd, andades djupt och koncentrerade sig, hela tiden med blicken på varelsen som låg och vred sig på golvet.

Kedjan brast, silverlänkarna regnade åt alla håll och slog klirrande mot sten. Hon störtade fram med ett vrål, förblindad av ursinne. Geralt väntade lugnt och ritade Aards tecken framför sig med den lyfta högerhanden.

Mylingen trycktes tillbaka några steg som träffad av en slägga, men hon höll sig på benen, fällde ut klorna, visade huggtänderna. Håret stod på ända och fladdrade som i stark motvind. Med svårighet, rosslande, steg för steg, gick hon framåt. Framåt trots allt.

Geralt blev orolig. Han hade kanske inte väntat sig att

mylingen skulle bli helt paralyserad av ett så enkelt Tecken, men inte heller att varelsen skulle övervinna motståndet så pass lätt. Han orkade inte hålla kvar Tecknet så länge, det var mycket tröttande, och mylingen var nu inte mer än tio steg från honom. Plötsligt släppte han Tecknet och tog ett språng åt sidan. Som väntat flög den överraskade mylingen framåt, tappade balansen, föll omkull, halkade på stengolvet och rullade nedför trappan, ned i det gapande hålet som ledde till kryptan. Ett helvetiskt skrik ekade där nere.

För att vinna tid kastade sig Geralt uppför trapporna mot galleriet. Han hade inte hunnit halvvägs innan mylingen for upp ur kryptan och störtade fram som en jättelik svart spindel. Häxkarlen väntade tills hon var på väg uppför trapporna och hoppade över balustraden tillbaka ned i salen. Mylingen gjorde helt om i trappan, studsade upp och flög mot honom i ett otroligt hopp på över tio meter. Nu lät hon sig inte luras lika lätt av hans piruetter – hennes klor gjorde märken i Geralts lädertunika två gånger. Med förtvivlans styrka slog han åter till henne med handskens silvernitar. Hon vacklade baklänges. Geralt kände hur vreden växte i honom, han vaggade till, böjde överkroppen bakåt och fick omkull besten med en kraftig spark i sidan.

Nu var hennes vrål starkare än något av de föregående. Det var så att putsen föll ned från taket.

Mylingen for upp, skälvande av obehärskad ilska och mordlust. Geralt väntade. Han hade dragit svärdet, gjorde cirklar i luften med det, gick runt omkring mylingen och såg till att svärdets rörelser var i otakt med hans steg. Mylingen kastade sig inte över honom, hon kom långsamt närmare och följde klingans ljusa streck med blicken.

Med ens stannade Geralt upp och stod blick stilla med höjt svärd. Den förbluffade mylingen stannade också. Häxkarlen gjorde långsamma halvcirklar med svärdsspetsen och tog ett steg mot mylingen. Och så ett till. Och så tog han ett språng mot henne med svärdet svingande ovanför huvudet.

Mylingen kröp ihop och slog till reträtt i zickzack, Geralt kom närmare, klingan blixtrade i hans händer. Häxkarlens ögon glimmade hotfullt, ett hest skrik trängde sig fram mellan de hopbitna tänderna. Mylingen backade undan igen, trycktes tillbaka av den starka koncentration av hat, ondska och aggressivitet som emanerade från människan som gick till anfall mot henne, kraften slog mot henne i vågor, trängde sig in i hjärnan och inälvorna. En sådan känsla hade hon aldrig upplevt förr, hon var skrämmd till vanvett och gav upp ett skälvande, gällt skrik, vände tvärt och tog ursinnigt till flykten, in bland borgens mörka virrvarr av korridorer.

Geralt stod mitt i salen och skakade som i frossa. Ensam. Det tog lång tid, tänkte han, innan denna dans vid avgrunden, denna vansinniga, makabra kampbalett ledde till det förväntade resultatet, lät honom uppnå psykisk symbios med motståndaren och tränga in i de reserver av koncentrerad vilja som uppfyllde mylingen. Det var den onda, sjuka vilja vars kraft var mylingens upphov. Häxkarlen darrade när han mindes ögonblicket då han sög i sig denna stora laddning ondska för att i nästa ögonblick rikta den mot monstret som en spegel. Han hade aldrig förr mött en sådan koncentration av hat och mordiskt vansinne, inte ens hos basiliskerna, som var ökända för sådant.

Desto bättre, tänkte han och gick mot nedgången till

kryptan, som såg ut som en jättelik svart vattenpöl mitt i golvet. Desto bättre, för då slog den desto hårdare mot mylingen själv. Det skulle ge honom lite mera tid att agera innan varelsen hämtade sig från chocken. Geralt tvivlade på att han skulle orka med en sådan ansträngning en gång till. Elixirens verkan började mattas och det var ännu långt till gryningen. Mylingen fick inte ta sig ner i kryptan före dagbräckningen, annars skulle hela mödan vara bortkastad.

Han gick nedför trappan. Kryptan var inte stor, där rymdes tre stensarkofager. På den första från ingången räknat var locket halvöppet. Han hade kvar den tredje glasflaskan innanför tröjan, han tog fram den, drack ur den i ett drag, steg ned i graven och försvann. Som väntat var det en tvåpersoners grav, för mor och dotter.

Geralt väntade med att dra för locket tills han åter hörde mylingens rytanden däruppiifrån. Han lade sig på rygg bredvid Addas mumifierade lik, ritade Yrdens tecken på gravhällens insida, placerade svärdet på bröstet och ställde upp ett litet timglas fyllt med fosforescerande sand. Han lade armarna i kors. Nu hörde han inte längre hur mylingens vrål skakade borgen. Han hörde ingenting alls längre, för ormörten och skelörten började göra verkan.

VII.

När Geralt slog upp ögonen hade all sand i timglasets runnit igenom, vilket betydde att dvalan hade varat längre än han tänkt sig. Han försökte lyssna men hörde ingenting. Hans sinnen hade alltså återfått sin normala funktion.

Han tog svärdet i ena handen, strök med andra handen över sarkofagens lock och mumlade en formel, sedan drog han hällen försiktigt några tum åt sidan.

Tystnad.

Han drog undan locket lite mer, satte sig upp, höll vapnet i beredskap och stack upp huvudet ur graven. I kryptan var det mörkt, men häxkarlen visste att det var gryning där utanför. Han slog eld och tände en minimal lykta, när han lyfte den fladdrade märkliga skuggor över kryptans väggar.

Tomt.

Han krånglade sig ur sarkofagen, med värkande kropp, stel, genomfrusen. Det var då han fick syn på henne. Hon låg på rygg vid graven, naken, avsvimmad.

Hon var ganska ful. Mager, med små spetsiga bröst, lortig. Det smutsröda håret räckte nästan till midjan. Han ställde lampan på gravhällen, föll på knä bredvid henne, böjde sig fram. Hennes läppar var bleka, vid kindknotan syntes ett stort blåmärke efter hans slag. Geralt tog av handsken, lade ifrån sig svärdet och drog utan ceremonier undan hennes överläpp. Tänderna såg normala ut. Han tog tag i hennes arm som var intrasslad i håret. Han skulle just treva sig fram till handen när han såg att hon hade öppna ögon. För sent.

Hon högg mot halsen med klorna, de skar djupt in och blodet stänktes i hennes ansikte. Hon ylade och slog mot hans ögon med andra handen. Han kastade sig över henne, grep tag i båda handlederna och tryckte fast henne mot stengolvet. Hon högg mot hans ansikte med sina plötsligt alltför korta tänder. Han skallade henne i ansiktet och tryckte fast henne ännu hårdare mot golvet. Hon var inte

så stark längre, bara vred sig under honom, ylade, spottade blod – hans blod, som rann ur hennes mun. Han hade förlorat mycket blod nu. Det var ont om tid. Häxkarlen svor till och bet henne hårt i halsen strax under örat, borrade in tänderna och bet ihop, ända tills det omänskliga ylandet övergick i ett tunt, förtvivlat skrik, och sedan till skakande gråt – en förorättad fjortonårig flickas gråt.

När hennes rörelser stillnade släppte han henne, reste sig på knä, tog upp en tygbit ur fickan på armen och tryckte den mot halsen. Han fick tag på svärdet som låg strax intill, placerade spetsen mot halsen på den medvetlösa flickan, böjde sig över hennes hand. Naglarna var smutsiga, trasiga, blodiga, men... normala. Helt och hållet normala.

Häxkarlen reste sig med svårighet. En klibbig, fuktig grå gryning rann ner i kryptan genom öppningen. Han gick mot trappan, men vacklade till och satte sig tungt på stengolvet. Tyget var genomblött och dröp av blod, det rann över händerna och armen. Han knäppte upp tunikan, rev sönder skjortan, sprättade upp den, slet den i strimlor, band dem om halsen och visste att han inte hade mycket tid, att han skulle svimma när som helst...

Han hann. Och svimmade.

I Vyzima, på andra sidan sjön, burrade tuppen upp fjäderna i den fuktiga kylan och gol hest för tredje gången.

VIII.

Han kunde se de vitkalkade väggarna och takbjälkarna i kammaren ovanför vaktrummet. Han rörde på huvudet,

grimaserade av smärta, stönade. Halsen var fackmässigt omlagd med tjocka, präktiga bandage.

– Ligg ned, trollkarl, sade Velerad. Ligg ned, rör dig inte.

– Mitt... svärd...

– Jadå. Det finns förstås inget viktigare än ditt häxkarlsvärd av silver. Det är här, var inte rädd. Både svärdet och skrinet. Och tre tusen orener. Jadå, säg ingenting. Jag är en gammal träskalle och du är en vis häxkarl. Det har Foltest pratat om i två dagar nu.

– Två...

– Visst, två dagar. Hon slet upp halsen på dig ordentligt, man kunde se allt som fanns därinne. Du har förlorat mycket blod. Som tur var rusade vi upp till borgen så fort tuppen gol för tredje gången. Ingen i Vyzima kunde sova den natten. Helt omöjligt. Det var ett fruktansvärt oväsen. Blir du inte trött av mitt prat?

– Prins... essan?

– Prinsessan är väl som hon är. Mager. Och lite fånig likasom. Hon gråter hela tiden. Och kissar på sig. Men Foltest säger att hon kommer att förändras. Inte till det sämre vad, Geralt?

Häxkarlen slöt ögonen.

– Visst, jag ska gå nu. Velerad reste sig. Vila nu. Geralt? Innan jag går kan du väl säga varför du försökte bita ihjäl henne? Vad? Geralt?

Men häxkarlen sov.